

Tarina jatkuu, kiitos kommenteista, pyrin ottamaan niistä opikseni. 16. luku Nina oli jättänyt Eerikan kotiinsa ja mennyt takaisin asemalle, jossa Arttu Karma oli ollut kuin tulisilla hiilillä. Tuskin Nina oli ehtinyt työhuoneeseensa, kun Arttu oli tullut norkoilemaan tämän ovelle. —No selvisikö sieltä sairaalasta mitään? —Selvisi toki. —No mitä? Nina riisui päällysvaatteensa kiirehtimättä sillä hän tahtoi vedättää Arttua hieman. —Selvisi että sillä kuolleella naisella ja myrkytystapauksella ei ole mitään tekemistä keskenään. Myrkytystapaus oli nuorten hölmökokeilu, joka oli koitua kohtalokkaaksi. —No huumesyyte tulee kuitenkin. —En hätäilisi sen syytteen kanssa, sitä paitsi olen sitä mieltä että tuomion antaminen ei ole aina paras vaihtoehto. —No mutta huumejohdannaisten käytöstä kuitenkin, miten ne sellaisia oli saaneet käsiinsä? —Eräs nuorista oli käynyt vanhempien lääkekaapilla, varastanut tabut taskuunsa ja imuroinut ohjeet sitten netistä. 34 —Huumejuttuakin tärkeämpi asia sen sijaan on se että nuoret olivat olleet samassa puistossa, josta löysimme sen kuolleen nuoren naisen. —Mistä tiedät sen? —Eerika kertoi. —Ja sinäkö muka uskot jotain nuorisorikollista joka on syylistynyt ties vaikka mihin, sehän on jäänyt kiinni varastamisestakin. —Luin kyllä siitä, oli kuulemma varastanut makkaralenkin ja pienenpaketin leipää nälkäänsä. —Minulla ei ole mitään syytä uskoa että hän valehtelisi, tuommoista asiaa. —Missä hän muuten on, karkasiko hän sinulta? —Vein hänet kotiini. —Kotiisi, oletko hullu? —Kenties, kenties en, jokainen kuitenkin ansaitsee uuden mahdollisuuden. —Tämä asia menee joka tapauksessa jatkokäsittelyyn. Sanoi Arttu —Olen valmis ottamaan sen riskin. —Entä jatko? Selvisikö siitä kuolleesta naisesta mitään. —Hieman —Tytön oikea henkilöllisyys on Selina Ilves omaasukua Jalkanen, valmistunut tradenomiksi hyvin arvosanoin, tehnyt myös freelancerin hommia, ilmeisesti kirjoittanut juttuja eri julkaisuihin. —Hmm... —Mitä ajat takaa? —Mietin että mikä on sitten saanut tytön tekemään ilotyön hommia. —Samaa mietin itsekin, ellei sitten ole niin että hän olisi tehnyt tutkivaa journalismia ilotytön ammatista tämän päivän Suomessa. —Hm...voisiko se olla mahdollista? —Kaikki on mahdollista. —Entä tytön ystävät ja tuttavat, opiskelu kaverit? —En ole ehtinyt jututtaa heitä vielä. —Visa on muuten ollut kuumana kuin hellankoukku kun ”hyllytin” hänet tutkimuksista, toisaalta mitäs pimitti asioita. —Jos asia on todella niin kuin kerrot että, nuoret olivat nähneet puistossa auton jonka kyydissä Selina oli ollut, niin sitä ei voida käyttää oikeudessa. —Tiedän sen kyllä, ainoana toivona on että nuoret osaa antaa tarpeeksi tarkan kuvauksen autosta. —Jututat varmaan heitä? —Teen sen heti kun olen käynyt läpi Selinan ystäviä ja opiskelukavereita. —Entä syyttäjä, hän vaatii nuoria tilille huumejutusta. —Keksi jotain, sitä paitsi ei ole mitään humerikosjuttua koska ne olivat olleet vahvoja kipulääkkeitä, joilla nuoret oli kokeilleet. —Jos jotakuta pitää asiasta syyttää niin ennemmin vanhempia kuin nuoria, lääkkeiden huolimattomasta säilyttämisestä. Sanoi Nina vakaalla äänellä —Entä Visa? Hän saattaa käydä hankalaksi ja käyttää tätä sinua vastaan. 35 —Siinäpähän yrittää. —Varmaan tiedät ilman sanomattakin, että pidä minut tilanteen tasalla.. —Tietenkin —Hienoa työtä jatka samaan malliin. Sanoi Arttu poistuen sitten Ninan työhuoneesta. Esimiehensä poistuttua, Nina jäi kirjoittamaan raporttia koneelleen. Samalla hetkellä Ninan kännykkä pärähti soimaan. —Nina Mäkipää —Eerika täällä, ajattelin kysyä meneekö sinulla vielä pitkään? —Ei mene, itse asiassa teen lähtöä juuri, miksi niin? —Tiedän laittaa astiat pöytään ja ruuan valmiiksi. ”Kelpo tyttö” ajatteli Nina. Eerikan valmistama ruoka oli oikein maistuvaa. Nina oli varma että tyttö oli kokannut ennenkin. —Missä olet oppinut tekemään ruokaa? —Kotona, ennen kuin vanhempani erosivat. Ja äitini alkoholisoitui. Ruokailun päätyttyä Eerika korjasi astiat astianpesu koneeseen. —Mihinkä voin asettua? Vasta nyt Nina tajusi että hän ei ollut muistanut näyttää tytölle huonetta. Missä tämä voisi nukkua. —Voit nukkua täällä vierashuoneessa. Sanoi Nina osoittaen hieman pienempää huonetta. —Onko sinulla tavaroita?

—Ei juurikaan, ainoastaan nämä vaatteet mitkä on päällä sekä sitten nämä. Tyttö kaivoi laukustaan kännykän ja tabletin. Ninaa kävi tyttö hieman sääliksi. "Oikeastaan he voisivat lähteä käymään kirpputorilla". Mietti Nina. —Tahtoisitko lähteä kirpputorille? —Saisit ostaa itsellesi jotain. —Joo se olisi kivaa. —Lähdetään käymään joku päivä, mutta nyt juodaan kahvi, eikä niin? Minä laitan tulemaan. Nina laittaessa kahvin tulemaan. Eerika katseli huonettaan tarkemmin, heittäytyen sitten vuoteeseen, joka oli kutsuvan houkutteleva. Kokonaan toista kuin ne mihin hän oli tottunut. Hetken kuluttua molemmat nauttivat kahvista ja tiikerikakun lopusta.

36 —Kun olitte siellä keskuspuistossa, niin näkyikö siellä mitään omituista. Esim ajoiko siellä jokin auto tai jotakin? —Ei mielestäni tai hetkinen taisi siellä joku auto käydä. Vauhdista päätellen kuskilla oli kiire. —Entä kuulitteko tai näittekö mitään omituista. —Ei muuta kuin että melko isoauto, joka ajoi kovaa vauhtia. —Osaisitteko tunnistaa kyseistä autoa? —Kenties, jos vaan näkisimme sen Nina hörppäsi vaitonaisuena kahviaan "helvetti auto voisi olla ties missä ja mistä päin Suomea tahansa". Eerika huomasi Ninan vaitonaisuuden —Miksi kysyt että tapahtuiko puistossa jotain? Tyttö kysyi. —Me tehtiin hölmö kokeilu. Sanoi tyttö hädissään. —Minä uskon teitä. Kyse onkin paljon vakavammasta, nimittäin henkirikoksesta. Eerika kalpeni samalla hetkellä. —Minä vannon.... —Minä uskon kyllä. —Näittekö autoa tai rekisteri numeroa tai edes minkä tyyppinen auto oli? —Muistaakseni semmoinen iso citymaasturi. Rekisteristä en ole varma, odota Nelli taisi ottaa siitä vielä kuvan kun se ajoi niin kovaa. —Nelli? —Niin minun kaverini Nelli Nevander. —Ahaa okei, voitko soittaa hänelle? —Nyt hetikö? —Niin, asia on nimittäin hyvin tärkeä. —Voin yrittää. —Hyvä juttu. Eerika soitti, saamatta kuitenkaan vastausta. —Onkohan hänen kännykkänsä kiinni? —Ai kiinni, ei varmasti. Hän on oikea blogifriikki. —Kuinka niin? —Semmoista asiaa ei ollutkaan, mitä Nelli ei laittaisi someen. Nina mietti hetken pyöritellen mukiaan käsissään. —Sanoitko some bloggaaja? —Sanoin ja luulen että Nelli on laittanut kuvia someen, siitä tyhmästä illastakin. —Olisikohan? —Voidaan kokeilla. —Kokeillaan minun koneella. Sanoi Nina käynnistäen sitten koneensa.

37 —Eerika näppäili omat tunnuksensa Facebook tiliinsä ja ei aikaakaan kun ruudun täytti nuorten näppäilemistä kuvista. Nina oli kuin tulisilla hiilillä kun hän yritti katsoa kuvaa Eerikan mainitsemasta autosta. —Hei tuossa on jotain siitä tyyppistä. Huudahti Eerika, Ninan rullatessa näyttöä edestakaisin. —Tuo tuossa, pysäytä siihen. Nina katsoi tarkkaan Eerikan osoittamaa kuvaa, toden totta kuvassa oli auto joka oli mustan harmaa citymaasturi. Nina yritti tihrustaa rekisteri numeroa mutta turhaan, kuva oli samea. —Eikö ole yhtään parempaa kuvaa? —En osaa sanoa. Totesi Eerika. —Kuvaa voisi yrittää parantaa kuvankäsittely ohjelmalla. —Miten muka? —Terävöittämällä, rajaamalla, kontrastia lisäämällä sekä muulla tavoin. —En ole ikinä kuulutkaan. Osaatko sinä tehdä sen? —Voin yrittää. Nina siirtyi syrjään, päästään tytön puikkoihin. —Mitä kuvankäsittelyohjelmia sinulla on? —En minä tiedä semmoisista mitään. —Odotappa niin katson, hmm... saanko ladata Gimpin koneeseen. —Mikä se on? —Se on ilmainen kuvankäsittely ohjelma. —Totta kai voit ladata. Eerika katseli hetken nettiä, kunnes löysi etsimänsä, klikaten sitten asennus linkkiä. —Tässä menee hetki aikaa. —Siinä tapauksessa lähetään käymään parvekkeella savukkeella. Poltettuaan tupakin Eerika käynnisti juuri lataamansa kuvankäsittely ohjelman, avaten sitten somessa olleen kuvan. Nina odotti hermostuneena Eerikan lopputulosta. —Tämän parempaan en pysty. Sanoi Eerika viimein. Nina riensi katsomaan kuvaa. —Tuo riittää, kerrassaan upeata työtä. Nina kehui. —Tienasit juuri syytteiden raukeamisen. —Mitä ihanko totta? —Kyllä. Nina kirjoitti Eerikan taikoman rekisteritunnuksen heti paperille.

38 —Hyvää työtä, huudahti Nina rutistaen Eerikan syliinsä. —Nyt minä laitan meille saunan lämpenemään, milloin viimeksi olet kylpenyt? —En muista, vastasi tyttö. Saunottuaan kunnolla Eerika vetäytyi huoneeseensa, lainattuaan Ninan yöpukua itselleen. Tytön nukkuessa Nina kirjoitti muistiin panoja itselleen.

”Eerikasta oli ollut helvetin iso apu”, oikeastaan ilman Eerikan apua hän olisi ollut aivan jumissa. ”Helvetti jos se on minusta kiinni, niin nuoret välttyvät ongelmilta”, ajatteli Nina sammuttaessaan tietokonetta. Nina oli itse asiassa enemmän kuin tyytyväinen, nyt hänellä oli jonkin asteista konkreettista näyttöä asiasta. Kuvan perusteella hän pystyisi jäljittämään kyseisen auton omistajan melko helposti. Varsinaiseen vangitsemiseen se ei vielä riittäisi mutta hyvä alku kuitenkin. 17- luku Lars Sundberg käveli levottomasti Helsinki-Vantaan lentoaseman aulassa odottaen Boris Molotovin ilmaantumista. Larisan lukiessa venäjänkielisiä naistenlehtiä penkillä. —Oliko se varmasti tämä kone, jolla sen Molotovin piti tulla? Kysyi Lars ties jo monenneko kerran. —On Rusko nimenomaan sanoi minulle, olkaa vastassa kun Boris tulee. —No mihin helvettiin se sitten on joutunut?, kone on laskeutunut aikoja sitten ja lähes kaikki matkustajat on, tulleet ulos koneesta. —Rauhoitu hyvä mies. Nainen totesi. Samalla hetkellä kuului terminaalin kaiuttimesta naisen asiallisen virallinen ääni. ”Lars Sundberg voisitteko saapua infopisteeseen” ”Mitä helvettiä! Mitä ne nyt haluaa” —Jätä se lukeminen siihen, mennään katsomaan mikä siellä nyt on. Lars käveli rivakan oloisesti naisen tullessa tämän takana, naisen korkokengät kopisivat pitkin terminaalin lattiaa. ”Eikö se helvetin idiootti osaa tulla” ajatteli mies itseksensä. Infopisteen luona ei ollut ketään. Lars pyöritteli päätään kuin telkän poikanen. —Kay kysymässä, mikä se ilmoitus oli. Sanoi Larisa Mies asteli vakaasti virkailijan luokse. —Tuli ilmoitus saapua info pisteeseen. 39 —Aivan, tuo nainen tuolla pöydässä, pyysi kuuluutusta. Lars katsoi virkailijan osoittamaan suuntaan. Yllätys oli melkoinen sillä pöydässä istuva henkilö oli kaukana Boris Molotivista. Nainen käänsi päätään ja huomasi paikalle tulleen parin, nainen tervehti iloisesti kättään heiluttaen nousten sitten seisomaan. Venäläiseen tyylin tämä halasi ensin Larissaa ja sitten Sundbergia, joka oli edelleen aivan kuutamolla. Nainen kuvaili lyhyesti tapahtumien kulun, siitä mitä oli käynyt. Sen mitä Sundberg asiasta ymmärsi, niin Boris Molotov ei päässyt tulemaan, syystä että tämä oli pistetty ennen lähtöä kylmäksi. Joten Galina Lemmets oli tullut hänen tilallaan. Asia närästi Sundbergia jonkin verran, sillä hän ei pitänyt tämän tyyppisistä suunnitelman muuttumisista ollenkaan, muodollisuuksien jälkeen Lars meni suoraan asiaan. —Mikä on sinun toimenkuvasi? Kysyi mies —Aahmm mina tulla hmm..Boris Molotovin tilalla joo..ja mina tehdä sama työtä kuin, ahamm Boris. —Nikolai Rusko ahamm olla minun isopomo ja han laittaa..mm lahetaa minut tane, koska han luula että Soomi mies tarvita nainen, sanoi nainen naurahdaen. Larisa joka oli seurannut keskustelua sivusta, vilkaisi nyt Galinaa happaman oloisesti. —Vai sillä tavalla. totesi Sundberg. ”Tämä tästä puuttuikin, ei riittänyt että mukana pyöri upea venakko, joka saisi miehen kun miehen innostumaan, mutta että kaksi venakkoa!” —Hoomena, mina tahto katsoa hmm rakennus tytöt töiden teko, ymmaratko? —Sano sille että kyllä se sopii ja kysy mitä se nyt seuraavaksi tahtoo. Larissa selitti naiselle venäjäksi jotain. Ja tämä nyökkäsiikin hyväksyttävästi. —Soomi poika kova kylpee. Ahm mina luulla tahto saunoa aa ja levata enen hoomista paiva. Sundborgia harmitti suuresti, häntä ei kiinnostanut pätäkääkään paimentaa venakoita, sillä hänellä oli tarpeeksi töitä muutenkin. —Vie Galina mökille ja laita sauna lämpenemään ja nauttikaa olostanne. sanoi Lars naiselle. Galina kuunteli korva tarkkana mitä Larisa tälle sanoi, vastaus tuli napakan täsmällisesti. —Njet! Vaikka Sundberg ei ymmärtänytään venäjää, niin tämän vastauksen hän osasi tulkita kuitenkin. Galina keskusteli nyt hetken Larisan kanssa kahden. Sundberg katsoi kysyvästi tätä. 40 —Galina tahtoo rakennusprojekti paperit nähtäväkseen. Tänä iltana! —Sano sille että paperit on mökilläni, voimme tutkia siellä niitä. Galina nyökkäsi hyväksymisen merkiksi. Vaikka Sundberg kuinka yritti olla tarkkailematta ja vertailematta naisia keskenään, niin aivan kuin huomaamatta hän teki juuri niin. Larisan vartalon yksityiskohdat hän oli nähnyt saunanlauteilla ollessaan, sen mitä nyt hienovaraisesti Ruskon huomaamatta saattoi tehdä. Sen sijaan Galinan vartalon yksityiskohdat

oli hänen likaisen mielikuvituksen varassa. Sen mitä hän osasi sielunsilmin kuvitella tämän ollessa seksikkäässään asussa, vaatteet verhosi täydellisen vartalon. Tässä leikkimielisessä kilpailussa Galina vei voiton ”rinnan mitalla”. Vaikka ei Larissakaan hullumpi ollut, ehkä lopputulokseen vaikutti Nikolai Ruskon tiukka ukaasi kuohitsemisesta, mikäli Sundberg pelehtisi Larisan kanssa keskenään. Sen mitä hän oli saanut selvyiden naisen jutuista, niin Rusko oli ollut sen verran solidaarinen liikekumppania kohtaan, että oli lähettänyt naisapurinsa valvomaan hankkeen toteutumista. Joka saattoi olla vielä jopa ”vapaata riistaa” Toki nainen oli huomannut suomipojan tuijotuksen, mutta ei kiinnittänyt siihen mitään huomiota. ”Miksi ihmeessä tuon naisen piti heti alkaa tutkia urakka papereita ja aikataulua. Olisiko Rusko antanut ohjeet pitää hieman silmällä suomipojan touhuja” Lars tiesi, että paremminkin projekti olisi voinut sujua. Sillä he olivat hieman myöhässä aika taulusta. Toisaalta Lars tiesi että oli asioita joita ei voinut kiirehtiä, ja tämä asia oli sellainen. Oli pidettävä matalaa profiilia, muutoin viranomaiset ryhtyisivät varmasti tutkimaan tämän liiketoimia. Päästyään viimein Sundbergin mökille, oli Galina heti tahtonut tutustua Ruskon ja tämän rakennuspapereihin ja aikatauluun. Lars ajatteli että on parempi kertoa suoraan Galinalle missä mentiin. —Kerro sille että olemme aikataulusta myöhässä noin reilun kuukauden verran, ja kerro että se johtuu paikallisista viranomaisista. Galina katseli papereita jotka Lars oli ottanut kassakaapistaan. Galina toimitti jotain, mistä Lars ei saanut selvää. —Galina arvostaa rehellisyyttäsi tässä asiassa, ja on tietoinen aikataulun viivästymisestä, Rusko kertoi siitä ennen kuin tulin tänne. 41 —Rusko on huolissaan toveri Sundborgista, sillä hänen omat ystävänsä ei katso suopein silmin, pieniä ikäviä viivästyksiä. Paikalishallinnon johtaja on väläytellyt toveri Sundbergin työsuhteen purkamista, mikäli aikataulua ei saada kiinni. Lars Sundberg ei ollut uskoa korviaan, että hänetkö muka syrjäytettäisiin. Ikään kuin tuosta vaan. —Tuo meille konjakkia. Sanoi Sundberg sytyttäen samalla pikkusikarin tupruamaan. —Mitä se nyt tahtoo tietää? —Tiedusteli siitä yliajetusta työstä. ”Voi helvetin helvetti, tämäkin vielä” —Sano sille että se asia on ok. Selailtuaan vielä hetken urakkapapereita, Galina pani paperit takaisin nippuun tyytyväisenä. Pienet aikataulu ongelmat oli hoidettavissa —Siellä olisi nyt sauna lämpöisenä. Sanoi Lars naisille. —Etkö sinä tule yhtä aikaa? —Minä kylven sitten teidän jälkeenne. Sanoi mies totisena, ryystäen samalla konjakkia. Galina katsoi miestä ihmeissään. —Ei sinun tarvitse ujostella meitä, sitä paitsi Rusko kehui sinua. Lars tunsu itsensä imarrelluksi. —En minä ujostele, minä kylven toisella kertaa sitten teidän kanssanne. Naiset olivat edelleen hämmentyneitä, mutta kohottivat sitten olkapäitään, ja poistuivat saunanpuolelle. Yksin jäätyään Sundberg mietti tilannetta. ”Hitto upeasta vartalosta huolimatta tuo Ruskon lähettämä apuri oli kovan luokan tekijä, siitä ei ollut epäilystäkään” ajatteli mies. Galinan puheet Sundbergin syrjäyttämisestä olivat saaneet tämän pois tolaltaan. Pelimiehenä hän tiesi että tämä käsi oli pelattava oikein. Pahimmassa tapauksessa peli olisi menetetty, vaikka tämä ei veli livanan suunnitelmia tarkasti tiennytäkään, niin ei ollut mitään syytä epäillä, ettei nämä laittaisi myös häntä kylmäksi tarpeen vaatiessa. Naisten iloinen räkätys ja puheen pulina kuului tupaan saakka. ”Kylpeköön nyt rauhassa” huokaisi mies syvään.